

Egy fagyos szív és egy forró alku.
Ebből csak baj lehet...

Jégszív

fine selection

ANITA BOZA

A N I T A   B O Z A

Légszív

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2024

PROLÓGUS

CORA

A VIHAR TAJTÉKZÓ DÜHVEL TOMBOL, ide-oda hánykolódom a tarajos hullámok tetején. Rémülten kapaszkodnék bármibe, ami megállítja ezt az őrült hintázást, és egyre erősebben émelygek. Muszáj lenne kikeverednem a vízből, sose voltam jó úszó, nem tudom, meddig bírom a felszínen tartani magam. Kétségbeesetten csapkodok, fogódzót keresek, és a kezem hirtelen valami keménybe ütközik. Meleg selymességet érzek, buckákat.

Végre partot értem!

Az orrom a homokba fúrom, és felnyögök a megkönnyebbüléstől. Még nincs erőm kinyitni a szemem, félig öntudatlan állapotban is érzem, hogy a fejem lüktet, az arcom ég és viszket, a szám taplószáraz, a nyelvem a szájpadráshoz tapad.

És a gyomrom kíméletlenül háborog.

– Lejjebb... – mordul fel mellettem valaki.

Atyaég, más is túlélte a hajótörést!

Erőlködve kinyitom a szemem, és kábán pislogni kezdek. Először csak homályos foltokat látok, majd nagy nehezen sikerül fókuszálnom.

Mi a... franc?

Ez nem egy homokos tengerpart, hanem egy... meztelen mellkas. Az orrom pont egy vonalban van egy mellbimbóval. Egy pirszinggel átszúrt mellbimbóval.

Úristen!

Ez egy férfi mellkasa. Szőrtelen, barna, és marha jó az illata. Füstös, fás, édes. Körte vagy karamella. Ahogy ezt realizálok magamban, a kaja gondolatától a gyomrom újult erővel kezd forogni.

– Nem vagyok... jól – nyögöm, és megpróbálok felkönyökölni.

– Azt nem csodálom. Amennyi Cîroc Chicet megittál!

– Mit? – Másodszori próbálkozásra sikerül csak megtámaszkodnom. A szédülésem fokozódik, a gyomrom tartalma már a torkomban liftezik.

Bárki is ez, és bármi is történt az éjjel, most előbb sürgősen ki kell érnem a mosdóba!

– Kóktélt – magyarázza. – Segítsek?

Nemet intek, ajkaimat összeszorítva, nagyokat nyelve kikászálódok az ágyból. Képtelen vagyok válaszolni, ha kinyitnám a szám, tuti idehánynék ennek a vadidegennek az ölébe. Lepillantok magamra, hála istennek, nem vagyok teljesen meztelen, a fekete csipkebodym rajtam van. Remeg a lábam, nagy nehezen talpra állok, és elindulok. Nem sok kell hozzá, hogy hasra essek, könnyezik a szemem, csak egy vékony csíkon keresztül látok.

– Jobbra – vakkant mögöttem a srác. Nem tudom eldönteni, szánakozó-e a hangja vagy a röhögését igyekszik elfojtani.

Mindkettőt megérteném, ha csak feleannyira vagyok gáz látvány, mint ahogy érzem magam...

Botladozva, a falnak támaszkodva kitámolygok a szürke-fekete csempés fürdőszobába, ahol hatalmas megkönnyebbüléssel hajlok a vécésze fölé.

Gyűlölök hányni, de most kimondottan jólesik. A torkomból feltörő hangok cseppet sem úrilányosak, és abba inkább nem is akarok belegondolni, hogy a srác az ágyban mit hallhat. Szerintem úgy kábé mindent.

Amikor végzek, levegő után kapkodva törölgetem a számát a kézfejemmel. Kapar a torkom, hasogat a fejem, és ami még rosszabb, kezdenek visszatérni az emlékeim.

A vacsora, a piálás és a...

Istenem! Soha többet nem iszom egy kortyot sem!

Lehúzom a vécét, és a mosdóhoz támolygok. Minden makulátlanul tiszta, a króm csaptelepen csillog a lámpafény, és az egész helyiséget betölti az az illat, amit az előbb a pasin éreztem.

Felkavaró.

Zavarba ejtő.

Megmosom a kezem, hideg vízzel kiöblítem a szám, és amikor már kevésbé érzem azt a maró, savanyú ízt, felegyenesedek. Amikor megpillantom magam a falra szerelt, ovális tükörben, rémülten hátrahőkölök.

– Jaj, ne! – nyögöm.

Mindkét ajkam a triplájára dagadt, úgy nézek ki, mint aki túltolta a szájfeltöltést. Tiszta Maria Geronazzo, csak még sokkal brutálisabb. A két szemem is be van dagadva, egy vékony csík csupán a szemrésem, és vörös foltok tarkítják az arcomat.

Remek...

Valamelyik koktéltban biztosan volt gránátalma, arra vagyok allergiás. Homályosan emlékszem, az első négy italnál még figyelttem,

melyiknek milyen összetevői vannak, aztán az ötödiktől elveszítetem a fonalat. És íme, az eredmény.

Kényszerítem magam, hogy ne álljak neki vakarózni, tapasztalatból tudom, hogy akkor sokkal rosszabb lesz. Nagyon gyorsan meg kell keresnem a szálloda orvosát, hogy adjon antihisztamint.

Óvatosan megmosom az arcom, a hideg víz enyhíti valamelyest a sajgást. Fogkrémet nyomok az ujjaimra, és átdörzsölöm a fogaimat, majd kiöblítem a számat, aztán újra a tükörképemre meredek.

Oké, akkor most foglalkozzunk a másik dologgal...

A szívem meglódul, a fejemben is újult erővel érzem a fájó lüktetést. Alaposan szemügyre veszem magam a tükörben. A nyakamat nem szívták ki, de hogy a szám körül vannak-e borostafoltok, nem tudom megállapítani, olyan vörös mindenem. Nem érzékeny se a mellbimbóm, se a lábam köze, de... Valójában fogalmam sincs, történt-e bármi is köztem meg az ágyban heverő srác között az éjszaka.

Nagyot nyelek, hogy a növekvő pánikot visszaszorítsam. Három hete került pecsét a válási papírjaimra, és a mocskos tárgyalás lezárultával megfogadtam, hogy az elkövetkezendő években messzire elkerülöm a férfiakat. Amúgy sem volt soha pálya számomra az egyéjszakás kaland, Joseph előtt csak három pasim volt, beleértve a gimis szerelmemet is.

Joseph...

Elképelem, hogy milyen képet vágna, ha most látna, és önkéntelenül felvihogok. Joseph szerint unalmas „fapina” vagyok, legalábbis ezt vágta hozzám az ügyvédje háta mögött, amikor a bíró közölte vele, hogy a ház, amiben laktunk, kizárólag az enyém, neki semmi köze hozzá.

Hiába tudom, hogy csak bántani akart, még egyszer utoljára belém törölni a 44-es, izzadós lábát, a szavai mélyebb nyomot hagytak bennem, mint kellett volna.

Fapina...

Néha elég egy szó, egy odavetett, gonosz mondat, hogy kételkedni kezdj magadban. Vagy abban, amit addig a másikról gondoltál. Azt hittem, ismerem Josephet, de amikor az ügyvédem felolvasta a szeretőjével váltott sms-eit, rá kellett döbennem, hogy egy öltönyös vadidegen ül a tárgyalóasztal másik felén. Aki megcsalt, ki akart forgatni az örökségemből, és porig alázott. Semmi mást nem akartam, csak felejtetni. Többek között emiatt hagytam magam rábeszélni erre az utazásra, a piálásra és... a többire.

– Minden oké odabent? – hallatszík kintről.

– Persze – nyögöm, és ekkor veszem észre, hogy már nem vihogok, hanem csukladozva sírok.

Dühödtt mozdulattal letörölöm a könnyeimet, és felszisszenek, ahogy a kézfejem a kipirosodott bőrömhöz ér.

Joseph bekaphatja!

Nyúzott tükörképemre meredek. Talán nem is lenne akkora baj, ha lefeküdtem volna ezzel a hapsival. A fapinák nem csinálnak ilyet, nem? Ha szexeltünk ezzel az idegennel, nem kell büntudatot éreznem. Frissen elvált, egyedülálló nő vagyok. Szexelhetek akárkivel. Mondjuk, legközelebb jobb lenne, ha emlékezne rá, de már mindegy.

Nagy levegőt veszek.

Ideje, hogy szembenézzek az igazsággal.

Kihúszom magam, és remélem, hogy magabiztosabbnak tűnök, mint amilyennek érzem magam. A szívem vadul verdes a mellkasomban, ahogy lenyomom a kilincset, hogy visszaóvakodjak a szobába.

Aztán a küszöbön megtorpanok. Az ajtó előtt egy németjuhász ül, félrehajtott fejjel, felálló fülekkel engem figyel.

A kezem megremeg.

Ha ez most nekem ugrik, és a seggembe harap...

Bár egyelőre nem úgy tűnik, mintha támadni készülne. Nem morog, nem vicsorog. Gyönyörű állat, a szeme barna, és okos a tekintete.

– Ööö... itt... egy kutya! – kiabálok a háló irányába. Remélem, nem az történt, hogy míg én bent bögttem, ez a fenevad felfalta a srácot.

– Aha. Az enyém. Fullánk a neve. Nem bánt.

Ezt örömmel hallom.

Várok egy kicsit, de nem tűnik úgy, hogy a megmentésemre sietne, és a kutyát se hívja magához. Mivel nem szándékozom egész nap a küszöbön rostokolni egy szál bodyban, lesz, ami lesz alapon teszek egy óvatos lépést előre. A kutya feláll.

– Ne egyél meg, kérlek! – mormolom, miközben előrenyújtom a karom, hogy megszagolhassa a kezem. Amikor nedves orra a kézfejemhez ér, akaratlanul is mosolyra húzódik a szám.

Évek óta szerettem volna kutyát, de Joseph határozottan elzárkózott attól, hogy örökbe fogadjunk egyet. Nem erőltettem, úgy voltam vele, ha nem áll rá készen, akkor nincs értelme. Még akkor se, ha én egyre jobban vágytam rá. Ahogy gyerekre is.

Lassú mozdulattal megsimogatom a németjuhász fejét, mire csóválni kezdi a farkát.

Oké, megy ez.

Kezdek felengedni. Ha nem fájna a fejem, nem égne az arcom, és nem félpucéran ácsorognék egy vadidegen házában, élvezném ezt a pillanatnyi békét.

– Nem támad meg, csak ha parancsot kap rá. Rendőrkutya volt – hallatszik bentről.

Szuperhallása lehet, ha meghallotta, amit Fullánknak motyogtam.

Szórakozottan vakargatom a kutya füle tövét, miközben azon agyalok, kan vagy szuka. A Fullánkból nekem nem egyértelmű, melyik.

– Ivartalanított szuka amúgy. Négyéves.

Gondolatosító is?

Komolyan megfordul a fejemben, hogy ez az egész csak egy részeg álom. Egy kockahasú, gondolatosító, szuperképességű fazon, egy cucci kutya meg én együtt kalandozunk Whistlerben, Kanada mesés síparadicsomában. Mondjuk, a háromból pont én nem illek a képbe másnaposan, allergiától duzzadt fejjel, ami totál igazságtalan, ha ez az én álmom.

– Szia, Fullánk! – Most, hogy alaposabban megnézem, tényleg elég lányos a feje. Még egyszer végigsimítok a selymes bundáján, majd elindulok a hálóba.

Fullánk a nyomomba szegődik, a körmei kopognak mögöttem a padlón.

– Jobban vagy? – szegezi nekem a kérdést a srác, ahogy meglát a küszöbön.

Két tetovált karját a tarkója mögött összefűzve, hanyagul az ágytámlának támaszkodik, a takaró a derekára csúsztatva. Ismerősnek tűnnek a vonásai, de az arcáról elvonja a figyelmem a teste, ami...

Atyaúristen!

Még azon a két csíkon át is látom, hogy egy félisten hever az összegyűrt selyemlepedőn. Csupa ín és izom, ha szobrász lennék, és meg kéne faragnom az ellenállhatatlan csábító szobrát, őt kérném fel modellnek. Mindkét mellbimbójában pirszing csillog, a hasán... egy, kettő, három... fogalmam sincs, hány kocka.

Nagyot nyelek.

Ha Whistlerben ilyen férfiak teremnek, át kell gondolnom a tél- és hideggel kapcsolatos ellenérzéseimet, és meg kell kockáztatnom egy költözést. Lehetőleg még a héten.

Atyaég, még mindig túl sok alkohol kering a véremlen, azért jutnak eszembe ilyen baromságok.

Tudom, hogy illetlenség bámulni, mégis képtelen vagyok elszakítani róla a tekintetem. Tisztán kirajzolódik az a V alakú mélyedés is a csípőjén, ami elvezet a...

– Ó! – Megszédülök.

– A fenébe... – mordul a srác, és legnagyobb rémületemre kiugrik az ágyból.

Ha meztelen, elájulok... De lehet, hogy akkor is, ha nem az.

– Ne! – nyögöm, de elkések. Mire elér a tudatomig, hogy van rajta boxer – *hála az égnek!* –, már mellettem is terem, megragadja a karom, és megtámaszt. Megint elborít a füstös, fás illat, de most, hogy elmúlt a hányingerem, egész másképp hat rám. Felkavar. És nem a gyomromat.

– Egyáltalán nem szoktál piálni, mi? – kérdezi megértően.

– Nem, nem szoktam – motyogom. *És ezután soha többé nem is fogok.* – Ráadásul kijött az allergiám.

– Látom. Emlékszel bármire is az éjszakából? – Fürkésző tekintettel néz rám.

Az arcára meredek. Ilyen közlről látszik, milyen bosszantóan tökéletesek a vonásai. Szemöldökének íve szabályos, az orra kissé hegyes, a szeme barna, mint a borostyán, a szája vastag, a jobb arcélén forradás. Vadítóan szexinek néz ki tőle. Veszélyesnek. És már azt is tudom, miért volt ismerős.

Ez a srác, akivel ma egy ágyban ébredtem, akit másnaposan letapiztam, a tegnap esti chippendale, aki nekem vetkőzött.

1

CORA

Előző este

– KISANYÁM, ÉS MÉG TE NYAVALYOGTÁL, hogy nem akarsz jönni! – bámul tátott szájjal a szállodára Josie. Fekete haját türelmetlen mozdulattal kisöpri az arcából, és felhúzza a kapucnit a fejére.

Én is begyűröm a sapkám alá hosszú, vörös tincseimet, majd felnézek a kastélynak is beillő, csupa ablak, fakóbarna szállodakomplexumra, és elakad a szavam. Már a fotókon is impozánsnak látszott, de így élőben még szebb. Három épület magasodik egymás mellett, félkörben, szürke tetejükön vastagon megül a hó. Középen, a feszített tükrű medence fölött pára gomolyog. A távolban ködbe burkolózó, hósapkás hegyek fehérlenek, és vattapamacsszerű felhők kergetőznek fölöttük. A szállodát hatalmas fenyőfák veszik körbe minden oldalról, a magasabbak panaszosan nyögve hajolnak bele egy-egy erősebb szélrohamba. Meseszép az egész, ámulattal nézelődök körbe.

– Mindig nyavalyog, megszokhattad már – kacsint rám Kristen.

– Ez valami gyönyörű! – sóhajt Amanda, majd felém fordul. – Ha itt nem jön vissza az ihleted, akkor sehol.

– Dehogynem jön vissza neki – bököm oldalba Josie. – Kanada legnagyobb síparadicsomában vagyunk, egy telibe rakott háromcsillagos szállodában fogunk megszállni, isteni kajákat eszünk majd, nagy farkú masszőrök kényeztetnek minket, és gyanítom, a bárban pia is van döggivel.

– Na, jó – mormolom –, én most visszaszállok a kocsiba, és hazamegyek.

– Ne húzd fel az agyam! – kapja ki a kezemből a Land Rover kulcsát Josie kacagva.

– Ne húzd fel az agyát! – kontráz szemforgatva Amanda. – Tudjuk, hogy annak sosincs jó vége.

– Hölgyeim! – Sárga-fekete csíkos egyenruhát viselő, szélesen mosolygó fiatal fiú lép hozzánk, és két ujját a sapkájához érintve szalutál. – Tisztelettel köszöntöm önöket a Hilton Grand Vacations Club Whistlerben! Szabad a kocsikulcsot? Leparkolom az autójukat, és intézkedem, hogy a csomagjaik a szobáikba kerüljenek.

– Természetesen – csúsztatja a kezébe a slusszkulcsot Josie olyan vigyorral, hogy simán elszégyellem magam helyette.

Kristen és Amanda összevihognak, én meg nem bánám, ha tudnék teleportálni, és a saját házamban teremhetnék Vancouverben, ahol a harmincas barátnőm nem próbál meg flörtölni egy tizenkilencnek látszó, ártatlan, pelyhes képű fiúval.

– Már most imádom ezt a kalandot! – karolja át a vállamat Josie, és rákacsint a fiúra, miközben elkormányoz a kocsni mellől. – Ne feledd, azért jöttünk, hogy jól érezzük magunkat!

Aha, tudom.

Nagyon szeretem a barátnőimet, annak ellenére – vagy tán éppen azért –, hogy néha rávesznek olyan dolgokra, amikhez alaptól nem fűlik a fogam, vagy amikhez nincs elég bátorságom. Folyamatosan tágtíják a határait, nélkülük soha a bűdös életben nem vettem volna részt raftingon és tandemugráson, de nem túráztam volna a Sziklás-hegységben sem.

Egyetemista korom óta ismerem őket. Ennyi idő alatt volt már számtalan eszement közös kalandunk, és igazán megszokhattam volna, hogy képtelenebbnél képtelenebb helyzetekbe rángatnak bele. De az, hogy három héttel karácsony előtt Whistlerbe utazzak velük a válásomat megünnepelendő, az egyik leghülyébb ötlet az összes közül. Egyrészt gyűlölöm a telet, a havat, a hideget, a legmelegebb nyári estén is pulcsit húzok, amint lemegy a nap, másrészt úgy érzem, enyém volt Kanada legmocskosabb válása, és ezen nincs semmi ünnepelni való.

– Már megint azon a féreg volt férjeden jár az eszed? – szegezi nekem a kérdést Amanda.

– Tuti. Ha Josephre gondol, ráncos lesz a homloka, és ökölbe szorul a keze – húzza el a száját Josie.

– Próbáld meg elfelejteni a történeteket! – tanácsolja Kristen.

Ja, azon vagyok. Csak kicsit nehezebb, mint gondoltam.

Hallgatom, ahogy vitázni kezdenek, mi lenne a legjobb nekem, miközben átvágunk a hótól megtisztított parkolón. Nem akarom elvenni a kedvüket, hogy bevallom, semmi kedvem ehhez az egészhez. Tudom, jót akarnak, és hálásnak kéne lennem, amiért ennyi energiát és időt fektettek a szervezésbe. Amanda a hároméves kisfiát hagyta otthon, Josie a jól menő esküvőszervező cégét, pedig utálja a helyettesére bízni, Kristen meg pszichológus, és csak úgy tudott eljönni erre az útra, hogy a klienseinek online konzultációkat ígért.

– Érzem, hogy ez a pár nap megváltoztatja az életed – csokol arcon Josie, miközben beszélünk a szétnyíló fotocellás ajtón.

Bent olyan, mintha olvadt karamellába érkeznénk. Mindennek fa a burkolata, talán tölgy, körben a falak és a plafon is melegbarna. Szemben, egy hatalmas kövekből kirakott kandallóban tűz lobog. Kényelmesnek tűnő, öblös fotelek terpeszkednek egy óriási, csíkos szőnyegen, köztük fából hasított, téglalap alakú asztalka áll, fölötte malomkerék formájú, meleg fényű csillár lóg. A dekoráció minimális, csak két magas állólámpa és egy plüss jegesmedvecsalád alkotják, de az egésznek családias hangulata van. A tekintetem a csillogó gömbökkel, fényfüzérékkel és aranszínű girlandokkal díszített, hatalmas karácsonyfára téved, és a mellkasomba sajgás költözik. Ez lesz az első karácsonyom Joseph nélkül. Tavaly még a fagyöngy alatt csokolózunk, és arany karkötőt kaptam tőle ajándékba, „Szeretlek, Habcsókom!” feliratú dobozban, idén meg valószínűleg a szeretőjével tervez hasonlót.

– Igazán rád férne már egy kis boldogság – öleli át a vállam menet közben Amanda.

Én már annyival is beérném, ha kicsivel kevésbé lennék boldogtalan.

Tíz hónapja – akkor jöttem rá tők véletlenül, a lehető legbanálisabb módon, hogy Josephnek viszonya van – mélyrepülés az életem, és hiába költözött el a házamból, egy ideig még összeköt minket az utolsó közös munkaprojektünk. Bár ha rajtam múlik, nem sokáig, ugyanis épp aláírni készülök az egyik konkurens céghez.

– Mondtátok már neki, hogy meglepetésünk is van a számára? – vigyorog Kristen.

– Jaj! – nyögöm megtorpanva.

Egymásra meredünk a lányokkal, majd egyszerre tör ki belőlünk a vihogás.

Imádom a meglepetéseket, és még az sem tudja csökkenteni a lelkesedésem, hogy a barátnőim által kitalált dolgok – valami megmagyarázhatatlan okból – rendre balul sülnek el: volt már részem meglepetés bálnalesben, aminek során elsüllyedt a hajónk, és a parti őrségnek kellett kimentenie minket. Aztán ott volt a jégkorongmeccs, amin fejbe talált egy célt tévesztett jégkorong, és bajnokavató helyett mi a sürgősségin ünnepeltük, hogy csak enyhe agyrázkódást kaptam. A tavalyelőtti meglepetés halloweenbulimon kigyulladt az egyik töklámpás, bár ezt Josie annyira nem bánta, mert gyönyörködhetett a kiérkező jóképű tűzoltókban.

– Most minden telibe rakottul jó lesz, hidd el! – biztosít Josie.

Én is attól félek.

Mégsem tudom letörölni a vigyort az arcomról, miközben a hosszú, fából készült recepció pulthoz sétálunk, ahol széles mosollyal vár bennünket egy deres halántékú, szemüveges férfi.

Talán mégsem olyan rossz ötlet ez a kirándulás. Azokkal az emberekkel vagyok, akik a legjobban szeretnek a világon. Hoztam magammal egy rakat meleg ruhát, maximum két réteget veszek magamra, ha nagyon fázom. A hely máris elbűvölt, hátha tényleg visszatér az ihletem, és végre neki tudok állni alkotni, ami a tárgyalás kezdete óta nem akar sikerülni.

Jó lesz ez.

GABRIEL

SOSE TÁNCOLOK EXEKNEK. Nem egészséges.

És az, hogy Lexy csillogó szemmel ott ül az első sorban, rohadtul felbasz. Főleg, mert tudom, azért csinálja, hogy idegesítsen. Ő nem

ismeri azt a szót, hogy nem, és szarik arra, ha valakinek nem tetszik valami. Nem tűr ellentmondást, viszont képes hisztirohamot produkálni, ha nem az elképzelései szerint történik valami.

Mélyeket lélegzek, hogy csillapítsam a mellkasomban gerjedő feszültséget. Ez most nem a fellépések előtti jóleső izgalom, ezt a düh táplálja.

Utálom, hogy Lexy még mindig hat rám. Rohadtul tudomást se kéne vennem róla, mert pontosan tisztában vagyok azzal, hogy a kinézetét sebészek, fodrászok, manikűrösök és a szolárium alkották ilyen bombára.

Csak az a bibi, hogy a farkamnak ezt hiába magyarázom. Mert a rövid, fehér ruhájából kivillanó combja, vastag ajka, hatalmas melle és hosszú, szőke haja még most is féllárbóca állít.

És ez még jobban felkúrja az agyam. Mert Lexy ujján kurvára ott csillog egy gyűrű, akkora gyémánttal, mint a fél öklöm. És nem én jegyeztem el vele, hanem valaki más.

Nem sokat szaroztak.

Lövéssem sincs, mi lett volna, ha nem tökölok ennyit, és előbb megkérem a kezét. Idén karácsonyra terveztem, de minden dugába dőlt, jobban mondva, Lexy beledőlt Dorian Abraham Buckner Jr. farkába, és közölte, hogy hozzámegy, úgyhogy a gyűrűt, amit a nyáron vettem a lánykérésre, belebasztam az Alta-tóba, amikor ide költöztem Whistlerbe.

Remélem, egyből lenyelte egy baszott nagy sügér.

– Azt tudod, hogy direkt húzza az agyad, ugye? – szűri a fogai között Darragh, a bátyám, miközben pillantásával követi a tekintetem.

– Mikor is szakítottatok?

– Nyolc hónapja. – A hangom úgy csikorog, mint az olajozatlan ajtó.

– Akarod mondani, nyolc hónapja, tizennégy napja, harminckét perce és tíz... tizenegy... tizenkét másodperce? – Darragh a vállamba öklöz.

– Marha vicces vagy – sziszegem, és elszakítom a tekintetem Lexyről.

A terem lassan megtelik, már csak itt-ott maradt szabad szék. Whistler síeléstől elfáradt hölgyei készen állnak rá, hogy megnézzék a bátyámmal közös műsorunkat, úgyhogy ideje nekünk is elhúzni az öltözőbe, és átöltözni.

Szokásunk, hogy előadás előtt a bejáratnál várjuk a nézőket, és mielőtt megkeresik a helyüket a nézőtéren, egy pohár pezsgőt adunk a kezükbe. Ezzel két legyet ütünk egy csapásra: egyrészt felmérjük a terepet, előre kiszúrjuk a bevállalós csajokat, vagy azokat, akiknek lánybúcsújuk van, és később őket hívjuk fel a színpadra egy-egy vetkőzéshez. Másrészt megadjuk az alaphangulatot, egy-egy mosoly, pár kedves szó, a kacérabb csajokkal simán flörtölünk, és máris alig várják, hogy viszontlássanak minket a színpadon – immáron ruha nélkül.

– Figyelj, öcsi! – Darragh a nézőtér felé int a fejével. – Tegyé meg valamit a kedvemért! Nézz végig az első sorban ülő nőkön, és mondd meg, ki az, akit elhívnál randira! Mármint Lexy kívül.

– Mi ez, valami kvíz? – mordulok fel.

– Ne dumálj, csak csináld!

– Darr...

– Na, gyereünk!

Bosszús sóhajjal pillantok végig az első soron.

Gyanítom, Lexy mellett a barátnői vihorásznak, mindannyian bugyivillantó miniben, remekbe szabott mellekkel, szóval rajtuk átsiklik a tekintetem. Jobbra tőlük egy idősebb társaság, nyugdíjas

nagymamáknak nézem őket, balra meg egy négyes fogat, őket figyelem meg alaposabban. Van köztük egy fekete hajú, akinek mindkét karját tetoválások díszítik, aztán egy ázsiai csaj, ő pont úgy néz ki, mint az egyik koreai kajálós youtuber, akit ráérő időmben követni szoktam. Mellette egy göndör, vörös hajú, szeplős csaj vihorászik, zöld koktéllal a kezében, és a sort egy szóke nő zárja, akiről süt, hogy bárhol szívesebben lenne, mint itt.

Bajban lennék, ha tényleg választanom kéne.

– Egyik se – húzom el a szám, és nem tudom megállni, hogy ne Lexyt bámuljam megint.

– Muszáj választanod egyet!

Kelletlenül újra végignézek a négy nőn, ezúttal alaposabban szemügyre veszem őket. A fekete hajú vonásai elég keménynek tűnnek, kinézem belőle, hogy meg tudná magát védeni, ha megtámadná egy sötét sikátorban. És simán leszedné az én tökeimet is, ha szerelmi csatlódást okoznék neki. Ő tuti nem.

Az ázsiai nő ujján jegygyűrűt veszek észre, szóval ő is kilőve, mert se házas, se elvált nőekkel nem bújok ágyba. Nincs szükségem féltékeny férjek vagy exek hisztijére, megkímélem magam egy csomó kellemetlenségtől.

A vöröske tuti részeg, de legalábbis rendesen be van csiccsentve. Nem bírom azokat a nőket, akik piálnak, szóval őt se hívnám randira.

Marad a szóke, de csak kényszerből, mert amúgy tök hűvösnek tűnik, olyannak, aki nem szopna le, csak ha előtte lefertőtlenítettem a farkam.

– Jó, akkor a szökét – vonok vállat, minden mindegy alapon.

Darragh ciccegni kezd.

– Most mi van? – meredek rá.

– Ez a te bajod, látod, Gabe. Hogy sose nézel a dolgok mögé.

– A dolgok mögé?

– A külsejük alapján választottál, mi?

– Miután csak a külsejüket látom, te okostojás! – Kezd bennem felmenni a pumpa.

– De meg se próbáltál a külső mögé látni. Fogadok, a feketéről elképzelted, hogy kemény, mint a szikla, az ázsiai csaj ujján kiszúrtad a gyűrűt, a vöröset kilótted, mert megivott pár italt, úgyhogy ráböktél a szőkére.

Utálok, hogy a bátyám ismer, mint a tenyerét. És azt is, hogy viselkedéselemző szakon végzett az egyetemen.

– Miért, szerinted melyiket kellett volna választanom? Valamelyik nagyit? – kérdezem gúnyosan.

Darragh felröhög, majd rosszállóan csóválja a fejét.

– A vöröset, te pancser. Nem látod, hogy az a nő egy be nem teljesedett ígért? Szerintem valamiért bánatos. Hiába nevetgél, a szeme szomorú marad. Viszont marha természetes. Ott ül egy csomó szétbotoxolt és felfújtt arcú nő között, és annak ellenére, hogy elkenődött a sminkje, üdítő ránézni. Csak neked nem elég jó a szenzorod ahhoz, hogy ilyeneket észrevegyél. Ezért vitt be Lexy is az erdőbe, hiába pofáztam kezdettől, hogy nem lesz jó vége.

Hümmögök egyet válaszul.

Lehet, hogy igaza van... Nem, amúgy nincs igaza. Van szenzorom. Csak néha... fene tudja, összezavarja valami. Mint az iránytűt, amire mágness nyomnak.

– Oké, akkor meg is van a mai húszdolláros kérdésem – dörzsöli össze a két tenyerét Darragh.

Ne már!

Azóta csinálja ezt, mióta szétmentünk Lexyvel. Feltesz egy orbitálishan barom kérdést, és választanom kell két szar lehetőség közül. Ha

azt választom, ami szerinte a helyes, akkor nem történik semmi. Ha elbaszom, be kell dobnom húsz dollárt egy marha nagy befőttesüvegbe. Tegnapelőtt kezdtük meg a hatodik üveget.

– Egy vacsora Lexyvel vagy egy prosztatavizsgálat, amit egy férfi doki végez?

– Darragh! – csikorgatom a fogamat.

– Ne húzd az időt, ösztönből vágd rá a választ!

Hát, Lexy félrekefélt, szóval...

– A vizsgálat – csattanok fel.

– Helyes. Ma spóroltál húsz dolcsit – paskolja meg az arcom. – Na, gyere, ideje kezdeni!

Darragh eltűnik az öltözőhöz vezető folyosón.

Ha nem a bátyám lenne, már megvertem volna. Nagyon.

Mondjuk, így sincs kizárva, hogy egyszer még sor kerül rá.

Újra megnézem a vöröskét.

Ja, nem is annyira rossz bőr. Leszámítva a vastag, kötött pulcsit, ami legalább két számmal nagyobb a méreténél, meg a nagyikontyot, amibe a haját tekerte a feje tetején.

Lexyre pillantok, aki engem néz. Találkozik a tekintetünk, az övé csupa kihívás, amitől megint felmegy bennem a pumpa.

Játszani akarsz? Jó, felőlem játszhatunk.

2

CORA

EZ A LEGHÜLYÉBB MEGLEPETÉS, amit valaha kitaláltak nekem a lányok. De komolyan. Nem vagyok felkészülve rá, hogy kétszáz sikoltozó nő társaságában tangára vetkőzött férfiak himbálózó nemi szervét nézzem az első sorból.

Márpedig állítólag ez vár rám, Josie legnagyobb örömére.

– Meglátod, imádni fogod! – kiabálja a fülemben.

– Komolyan? – Úgy kapaszkodom a koktélobba, mintha erőt meríthetnék belőle. Ha most egy sci-fiben lennénk, és előttem teremne egy féreglyuk, gondolkodás nélkül belevetném magam, akkor is, ha egy alienektől hemzsegő bolygóra vezetne.

– Aha. Hozok még egy kört. – Josie felpattan, és elviharzik a bárpult felé.

Hát jó.

Ledöntöm az utolsó kortyot a poharamból, miközben érzem, hogy nem kéne többet piálnom. Sosem iszom alkoholt, még a válásomat is ásványvízzel ünnepeltem, de most a lányok a vacsorához koktélt

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

rendeltek. Nekem eszem ágában sem volt meginni az enyémet, egészen addig, míg nem csippant a telefonom Joseph üzenetével. Szokása, hogy heti párszor rám ír, és hol hízelgéssel, hol fenyegetőzéssel próbál meggyőzni, hogy ne akarjak kiszállni a cégből. Ma épp nyalizással kísérletezett, hosszasan ecsetelte, mennyire jó vagyok, és eddig is milyen sokra vittük mi ketten.

Ja, mit is vágott a fejemhez a tárgyalóteremben? „Abban a mesevilágban élsz, amit magadnak teremtesz”. Mivelhogy rajzfilmforgatókönyveket írok.

Vagyis írtam, amíg volt ihletem. A megcsalás és a válási hercehurca teljesen kikészített, és ez rányomta a bélyegét a munkámra is. Nehéz vidám figurákat alkotnod, ha közben darabokban van a szíved.

Miután nem válaszoltam Joseph üzenetére, taktikát váltott, és elküldte az esküvői fotónkat, emlékszem-e, milyen boldogok voltunk egykoron. Na, ekkor emeltem a számhoz a koktélos poharat. Semmi joga ahhoz, hogy fájó emlékeket juttasson eszembe. Hogy felszakítsa a sebeimet. Hogy...

– Ugye, nem azon a kreténen jár az eszed? – bök oldalba Amanda.
– Ráncolod a homlokod, és ökölben a kezed.

– Bocs... – mormolom büntudatosan. Totál fölöslegesen töltöttem el annyi időt Kristen kanapéján, kicsit sem sikerült kigyógyítania a válás okozta traumából.

– Csak azért nyomul, mert tudja, hogy nagy szarban lesz ezután nélküled – fújtat megvetően Amanda. – Kettőtök közül te vagy az, aki ér valamit. Neki jók a kapcsolatai, de tehetséged neked van. Végig belőled élt.

– Muszáj folyton Josephről beszélnünk? – hajol előre Kristen. – Cora sosem fog túllépni rajta, ha percenként elhangzik az exe neve.